

ודרשין לה לעיל הci:

הנה נPsi לא מטומאה — שלא הרהרתי ביום הרהור עבורה לבוא לידי טומאה בלילה.

ונבילה וטרפה לא אכלתי — שלא אכלתי בשיר "כום, כום" מעולם. והיינו, שלא אכלתי מבשר בהמה מסוכנת, שמייחרו את השוחט שימחר לשוחטה, ואמרו לו "שחוות, שחוות!".

ומשנין: שאני הכא, דבר לא אמר מים, אלא רצה לבודקה לפי רוב עוביה ולא נתנווה התלמידים לבודק בדיקה זאת אלא שלחווה לרבה בר בר חנה, ולכן היה רשאי להתיירה.

ואכתי הווין בה: וביוון דאורי בה חכם, שהגיעה שאללה זו לידי צורך שיורה בה חכם, היבי אבל מינה רכה בר בר חנה, על אף שהכחירה? והוא כתיב [יחזקאל ד] "וזאומר: אהה ה' אלהים, הנה נPsi לא מטומאה, ונבילה וטרפה לא אכלתי מנעורי זעד עתה, ולא בא בפיبشر פגול".

החולק], ולטעם השני אסור. ד. אם החכם הראשון בעצמו מודה שטעה [עיין תומם חושן משפט].

ה. בשאלת הדומה לשאלת הקודמת, כגון חכם שאסר חתיכה אחת, אם מותר לחכם השני להתריר בחתיכה אחרת. לטעם הראשון, אסור [המאירי במסכת הוריות]. ולטעם השני, מותר, שהרי על חתיכה זו לא חל איסור [עיין רמ"א יורה דעתה סימן רבכ ללי הוראת איסור והיתר לא"].

ו. לדעת השלטי גברים [בסוגית הגمراה בעבדה זורה] יש עוד נפקא מינא: בחכם שהתריר, אם מותר לשני לאסור. לטעם הראשון, אסור, לפי שאינו כבודו של הראישון, ואילו לטעם השני מותר, כי לא שייך לומר "שוייא אנטשיה חתיכה דהיתיא".

ובענין חכם שהתריר אם מותר לחכם השני לאstor, עיין ברא"ש ובר"ן. וכتابו התוס' והרא"ש, שם אומר במפורש לחכם השני, ששאל לחכם הראישון ואstor, מותר לו לשאול, כי אולי יתוכחו החכמים ביניהם, והשני יוכיח לראישון את טעותו, אם אכן יש לו טעם הגון לסברתו, כגון משנה מפורשת או קבלה מפורשת

הנשאל לחכם, מי ששאל שאלה הלכה לחכם, והחכם טימא, שפסק לו "טמא", לא ישאל לחכם אחר, והשני יתרה, יפסוק לו "טהור". וכן, הנשאל לחכם, ואstor, לא ישאל לחכם אחר, ויתיר.

ונכתב רשי"י [נדיה כב] שהטעם הוא מפני שהוא זלזול בכבודו של החכם הראשון. והר"ן מוסיף: כדי שלא תיראה התורה כתמי תורות, הללו אוסרים ולהללו מתרירים.

� והרבה ראשונים [הר"ן בשם הראב"ד, והריטב"א והרא"ש, ועיין בשפתו כהן חושן המשפט סימן כ"ה סעיף יד] סוברים שהטעם הוא מושום "שוייא אנטשיה חתיכה דאיסורא", כלומר, כיוון שהחכם אסורה, כאילו עשה לחתיכת איסור [ריטב"א].

והנפקא מינה בין שני הטעמים, הם:
א. כדי עבר, אם החכם השני התיירה. לטעם הראישון, מותר, שהרי כבר שאל את השני

[ማירין], ולפי הטעם השני, אסור [רשב"א].
ב. אם הראישון הסכים. לטעם הראישון, מותר [ר"ג]. ולטעם השני, אסור [עיין שם בר"ג].

ג. כשהשניהם גדול מן הראישון בחכמה ובמנין.
 לטעם הראישון, מותר [ר"ג] — ועיין מאירין